

Vágó Istvánné Férje Gyerekkorában

Ez a férjem, ötéves korában biciklivel. A férjemmel a strandon ismerkedtem meg. Akkoriban jártam a strandra a barátnőimmal. Ott láttam, hogy a napozóban mindig négy-öt lány vette körül. Az ember ilyen fiúval nem foglalkozik. Nem is tudtam, hogy zsidó fiú. Azt mondták, hogy rendőrnagy, nem tudom, miért fogták rá. Az egyik barátnőmnek valahogy lecsúszott az ujjáról a gyűrű, és a fiúk megpróbálták megkeresni. Akkor mutatták be nekem. Attól kezdve mindig csatlakoztam hozzá, de én nem akartam foglalkozni vele. De ő csak próbált kísérgetni. Ha villamoson mentünk, ő akarta fizetni a jegyet. Én meg nem akartam engedni, azt mondtam, hogy gyalog megyek. Akkor gyalog kísért, és azt mondta, végre megismert egy rendes lányt, szeretne

velem járni. Na, így kezdődött. 1948. áprilisban esküdtünk. Ő úgy úszta meg a holokausztot, hogy munkaszolgálatos volt, Törökbálinton. Ott megismerkedett egy keresztény lánnyal, Juditnak hívták, és az pártfogásába vette. Amikor vitték volna őket ki az országból, akkor megszökött, és bujkált. Ennek a lánynak a nagynénje apáca volt egy kolostorban itt, Pesten, és vele elintézte, hogy beviszi a kolostorba, ahol majd bujztatják. Sikerült is. A főnöknő nem tudta, hogy bevittek egy fiút. Csak hárman tudták, hogy ott van. Aztán karácsonykor felszabadult. Próbáltuk ezt a lányt megkeresni a háború után, de nem találtuk. Az apácák is eltűntek.